

mænd og Danskere. Ogsaa paa det Punkt, og det maa man ikke undervurdere Betydningen af, kan der være et Minus for os, naar vi først om 20 Aar skal have vor folkeretlige Stilling afgjort for et internationalt Forum.

Endelig er der et Punkt, som jeg ikke ved, om man har lagt tilstrækkelig Vægt paa. Naar vi nu giver Norge disse Rettigheder med Hensyn til Østgrønland, hvilke Konsekvenser vil det saa faa overfor andre Lande? Nogle Lande vil kunne møde med deres Handelstraktater, hvori der staar, at Grønland er undtaget fra Handelstraktaten med det Forbehold, at hvis vi aabner for andre Lande, skal vi ogsaa aabne for vedkommende Land; nogle Lande kan altsaa ligefrem gøre Fordring paa at faa lignende Indrømmelser, som Norge har faaet. Andre Lande, som ikke i Kraft af deres Handelstraktat kan kræve at blive behandlet paa samme Maade som Norge, kan komme og sige til os: Nu har I givet et Land, som ikke vil anerkende jeres Suverænetet over Grønland, Adgang til at drive Erhverv deroppe, saa kan I da ikke være bekendt at nægte os, som rent og blankt har anerkendt jeres Suverænetet, en lignende Ret, naar vi har Interesser i at faa den. Man kan tænke paa Nordamerika, der faktisk har Interesser ved Grønland, og som ogsaa har drevet Fiskeri ved Vestgrønland, men som undlod at fortsætte det i større Stil, netop fordi de ikke kunde faa Adgang til at komme i Land. Ingen kan vide, hvad der fra forskellige Lande kan komme af Krav om at give ogsaa dem Adgang. Og dersom Sagkundskaben har Ret i, at man kan befrygte ødelæggende Virkninger af at give andre Nationer Adgang i den Udstrækning, denne Traktat hjemler, vil disse ødelæggende Virkninger stige, jo flere Lande der aabnes for.

Jeg er derfor ganske enig med mit Partis Ordfører, hvis Synspunkter jeg ogsaa i øvrigt fuldstændig deler, i, at det er ganske nødvendigt, at denne Sag gaar til Behandling og til grundig Behandling i et Udvalg. Jeg vil gerne fremhæve, at man ikke kan indvende, at der har været holdt mange hemmelige Møder om Sagen; der har nylig været Valg, og der sidder i dette Ting en Mængde nye Medlemmer, hvortil ogsaa jeg hører, og vi er ikke tjente med at blive henvist til, at den tidligere Rigsdag har haft hemmelige Forhandlinger, som vi ikke har overværet og deltaget i. Allerede af Hensyn til de mange nye Medlemmer maa der kræves en indgaaende Udvalgsbehandling.

Maa jeg føje til, at det er ikke alt, hvad man kunde ønske at sige, man kan fremføre offentligt. Sagkyndige baade paa det folkeretlige og paa det økonomiske og geografiske Omraade kan have Ting at fremføre i et Udvalg, som de ikke saa godt kan komme frem med eller nødig vil komme frem med offentligt. Ogsaa af denne Grund er et Udvalg nødvendigt. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, hvad man har gjort gældende, at der ikke vil kunne fremkomme noget nyt i et saadant Udvalg.

Jeg vil altsaa meget henstille, at man ikke blot gaar med til en Nedsættelse af et Udvalg, men ogsaa lader denne for Danmarks hele fremtidige Stilling til Grønland saa afgørende vigtige Traktat underkastes en saglig og sagkyndig Behandling i Udvalget og ikke jager den igennem for at faa den færdig, inden denne forhaabentlig nogenlunde kortvarige Rigsdagssamling slutter.

Vilhelm Rasmussen: Med stor Interesse har jeg hørt de Bemærkninger, som de ærede Ordførere, der er i Opposition til Regeringens Forslag, har fremført, men det forekommer mig, at hele Diskussionen fra de ærede Opponenters Side i en ganske overvældende Grad er blevet ført over paa det formelt juridiske Spørgsmaals Omraade; hvad den Ting angaar, har jeg den Opfattelse, at det af mange Grunde er noget, der egner sig bedre til en rolig og saglig Behandling i et Udvalg, og da det ærede Medlem Hr. Pürschel har ønsket et saadant Udvalgs Nedsættelse, bl. a. for, at han dèr kan faa fremført den juridiske Sagkundskab med Hensyn til det folkeretlige, skal jeg for mit Vedkommende afholde mig fra at gaa nærmere ind paa de rent juridiske Betragtninger.

Jeg vil dog ikke lægge Skjul paa, at det efter min Mening er ganske urimeligt, at man har lagt en saa overordentlig stor Vægt paa det formelt juridiske i Stedet for at tale om det, der er det centrale i Sagen, nemlig hvorledes de Indrømmelser, der gøres fra dansk Side, og de Indrømmelser, der gøres fra norsk Side, kan antages at ville virke med Hensyn til Grønlænderne, deres Skæbne og deres Vel. Hvad den Ting angaar, vil jeg gerne sige, at jeg paa ingen Maade kan give det ærede Medlem Hr. Zahle Ret i den Betragtning, han gjorde gældende, at der ikke skulde være gjort Indrømmelser fra norsk Side overfor Danmark.

Vi maa jo huske paa, at den Jagt og Fangst, der drives, foregaar paa to væsentlig forskellige Omraader. Det er for det